

הזמרת שהזכירה לערבים את ט

קאשי הנ

עליזה קאשי בדמוחה האמריקאית

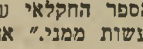
י ם רביעי, תשע ושלשים בערב. הטלוויזיה מגישה את מיפגש אמנים, תוכנית בה הופיעו אמנים בפני חיילי צה"ל. התוכנית משודרת בשידור חי. עליזה קאשי מופיעה. תחילה היא שרה את ערב בא, השיר שזכה בפרס ראשון בפסטיבל הזמר הראשון. לאחריו שרה את כאשר תזרח השמש בספרדית, ולבסוף

את השיר היום היום של מוני אמריליו ודודו ברק. היא שרה את השיר בקול חנוק רווי דמעות, בועקה כבושה. הצופים בבית חשו בהתרגשותה ואף ראו אותה בעליל, כי הדמעות שטפו את איפורה הכבד. היא סייעה מה את השיר ופנתה לחזור אל מקומה, לימינו של אהוד מנור, המנחה.

ברגע בו עברה המצלמה אל פניו של המנחה, נשמעה לפתע לפתע צעקתה הרגשית של עליזה: "כוס אומק לערבים!" הצופים בבית פערו פיותיהם בתדהמה. לרגע לא האמינו למשמע אוזניהם. אבל המנחה המשיך בתוכנית בקולו השקט, כרגיל, כאילו שום דבר לא אירע. ורק הקריינית, שהופיעה על המסך אחרי הדמעות, התנצלה על "התנהגותה הבלתי הולמת של אחת המשתתפות".

למחרת היום הטילה עליה רשות-השיר דור חרם רשמי.

מה קרה? כיצד יכולה היתה זמרת להשמיע קללה כה בוטה בשידור חי, לעיני מאות אלפי צופים? מה הביאה לכך?

י ליוזה בת להורים יוצאי פרס, נולדה בארץ. היא גדלה בתל-אביב והתייחסה בבית-הספר החקלאי עיינות: "חקר לאית רצו לעשות ממני". אחר-כך למדה הוראה בסמינר בית-הכרם בירושלים ואפ"ר לו שנה אחת באוניברסיטה. כן, מיקרא ותולדות האיסלם. היא היתה חברה בלהקת הנח"ל ואחרי שיהרורה ניסתה את מזלה, בהצלחה לא מבוטלת, כזמרת בארץ. יום אחד חשה כי הגיעה השעה לפרוש כנפיים. בשנת 1961 ארוה מזודה קטנה ובה שתי שמלות-ערב, שאחותה תרה למענה, ויצאה לחפש את עתידה ביבשת החדשה, עם מאה לירות בכיס. בארצות-הברית החלה עליזה מופיעה ועד-מהרה התפרסמה. מהופעות במועדוני לילה שונים עברה להופעות בטלוויזיה. כיום היא מופיעה כבדרנית וכזמרת. "סוד הצלחתי" היא אומרת, "הוא כי אופן המיוחד שבו אני מגישה את תוכני. ניותי. בהתחלה לא שלטתי בשפה האנג-

עליזה עם בעלה

האמת היא שהערבים הם בני-אד

להילחם... אבל כשראיתי בעיני את כל

משפחה, שהמתינה לה בנמל-התעופה, הור דיעה לה מייד עם רידתה מהמטוס על נפילתו בן-משפחה, זאביק, טנקיסט בן 27 שנפל בקרב בות הגולן. עליזה הנרגשת, שנפלה לתוך הקלחת שאחרי המלחמה ונתקלה בבשורת-איוב ללא הכנה, ביקשה מייד לצאת ולהופיע בפני חיילים. הופעתה הראשונה בארץ נערכה למחרת בואה, בבית-החולים רמב"ם בחיפה, וארכה שש וחצי שעות. בניגוד לאמנים רבים אחרים, היא הור פיעה בלא ליווי צמוד של צלם ואיש יחסי-ציבור, שתפקידם לפרסם את ההופעות.

כ אשר נתבקשה להופיע בשידור חי כי טלוויזיה, למחרת הופעתה הראשונה בבית-החולים, ביקשה לשיר את השיר היום היום למען ההורים השכולים כולם, ולזיכרו של בן-משפחה. בקשתה נתקלה בסירוב. בנימוק ש"מספיק עזוב גם ככה. לא כדאי להוסיף". רק אחרי מאמצי שיכנוע גדולים מצידה, התירו לה לשיר את השיר לזיכרו של בן-משפחה. אולם, דקות ספורות לפני תחילת ההופעה נמסר לה, כי עליה לשיר את השיר מבלי לחקדים כל הקדמות אי-

לית, והייתי משבשת את הדיקדוק. הקהל קיבל את זה בהתלהבות עצומה. ראיתי שזה טוב, או התחלתי לבסס את התוכני ניות שלי על קשר דיבורי ישיר עם הקהל, באנגלית הבסיסית המצחיקה שלי, כל התוכניות שלי מובאות בשידור חי, ללא הכנות מוקדמות."

עליזה הישראלית זכתה להצלחה בקרב הקהל האמריקאי גם תודות להופעתה החי-צונית, שהיתה שונה מזו של כוכבות ה- מסך האמריקאיות האחרות. היא עשתה לעצמה שם של קשקשנית חביבה, חצי מטומטמת, המדב-רת שטויות אבל מצחיקה עד מוות. היא הסכה חביבת הנשים בארצות-הברית, דוור קא מפני שלא היתה לה תדמית של פצצת-מין או של כוכבת זוהרת. ביום השני בשבוע שעבר הגיעה לארץ. על המלחמה העלה מופיעה בבתי-כנסת ובאולמות פתוחים, בעיקר בפני קהל יהודי-די, והעיקר, אספנו המון-המון כסף."